

מ"י 11680/06/15 - יהודה ירימי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

מ"י 11680-06-15 מדינת ישראל נ' ירימי
תיק חיצוני: 242133/2015

בפני	כבוד השופט אדריס נעמן
המבקש	יהודה ירימי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

רקע

1. בפני בקשה לפיצוי בגין מעצר שווא, לפי סעיף 38(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "החסד"פ"), (להלן: "הבקשה").

2. החשוד (להלן: "המבקש") נעצר ביום שישי ה-5/6/15 בחשד לתקיפה, איומים ומעשה מגונה בכח, לאחר שנחשד להיות מעורב באירוע שהתרחש יום קודם לכן בטבריה.

לאחר מעצרו שהה המבקש לילה במעצר ולמחרת, במוצאי שבת, הובא לדין במסגרתו ביקשה המדינה להאריך את המעצר ב-6 ימים נוספים לצורך ביצוע פעולות חקירה.

בתום הדיון (במהלכו נחקר נציג המדינה) שוחרר המבקש, ללא תנאים, לאחר שנקבע כי אין בתיק החקירה חומר המקים יסוד ראיתי לכאורה לביצוע העבירות על ידו (ראו החלטת כב' השופטת גלפז מוקדי מיום 6/5/15, להלן: "ההחלטה").

3. טוען הסנגור כי בהתאם לקביעת בית המשפט בדיון הארכת המעצר, לא היה כל יסוד סביר לחשד כנגד המבקש ולפיכך היה מעצרו משולל כל יסוד. עוד טוען הוא כי המשטרה התרשלה שעה שלא ערכה כל פעולת חקירה לפני המעצר, אף לא לאחריו, וכי לו הייתה מבצעת פעולות מינימאליות - בחינת טענת האליבי של הנאשם ומסדר זיהוי - הייתה משחררת את המבקש על אתר. בהקשר זה הודגש כי במסדר זיהוי תמונות שנערך יומיים לאחר שחרורו (8/6/15), אכן לא זוהה המבקש על ידי המתלוננות, וכי פעולה פשוטה זו יכולה הייתה למנוע את הפגיעה המיותרת בחירותו. טוען הסנגור כי המעצר בוצע בחוסר אחריות וללא הפעלת שיקול דעת, וכי חיזוק למתואר נמצא בעובדה

עמוד 1

שהמבקש נעדר כל עבר פלילי.

אשר למידת הפגיעה ביקש להדגיש את היות המבקש אדם חרדי ושומר שבת, שנאלץ להתנייד במהלך השבת שוב ושוב, ללון בבית המעצר, להיות מוחזק שעות רבות מאחורי סורג ובריח, ולבסוף להשתחרר בשעות הלילה, כאשר אין בידיו כל דרך (תחבורה ציבורית או כסף) להגיע לביתו שבטבריה. בנוסף ביקש להביא בחשבון לא רק את אובדן ההכנסה, כי אם גם את הבושה, עוגמת הנפש והסבל שנגרמו עקב מעצר השווא. לפיכך ביקש לפצות את המבקש בגין מעצרו ובגין הוצאות הגנתו.

4. תגובת המדינה (להלן: "**המשיבה**") הוגשה ביום 11/8/15, בכתב, מטעמו של קצין החקירות המפקח קוג'אן תחאוחו ממשטרת טבריה (להלן: "**התגובה**"). בתגובה נכתב כי יש לדחות את הבקשה, בשים לב כי המעצר בוצע תוך הפעלת שיקול דעת והתייעצות. לגופו של עניין צוין כי יום קודם למעצר נתקבל דיווח של שתי צעירות ממנו עלה כי בשעה שיצאו מעבודתן עקב אחריהן גבר כבן 45, וכאשר נכנסו לרכבן תקף את אחת מהן תוך שהוא מפשיל את מכנסיו, נוגע בעצמו, ומנסה לגרור את המתלוננת. השתיים מסרו כי התוקף לבש חולצה לבנה ומכנסי שרוואל לבנים, וכי נראה יהודי ודתי.

הובהר כי על פי תיאור זה עוכב המבקש לחקירה, ונעצר לאחר חקירה ראשונית ממנה עלה כי הוא החשוד התואם לתיאור. לבסוף צוין כי בקשת המעצר הוכנה על פי מספר פעולות החקירה שביקשה המשטרה לבצע, כפי שפורט בדו"ח הסודי שהוגש במעמד הדיון.

5. בהמשך לאמור הוריתי על קיום דיון במעמד שני הצדדים, ועל הבאת תיק החקירה בפני. חרף החלטתי זו לא התייצב נציג המדינה לדיון, והסנגור מסר מפיו כי אינו מתכוון להגיע וכי הוא חוזר על עמדתו כפי שתוארה בתגובה.

דיון והכרעה

6. סעיף 38(א) לחסד"פ מסדיר את זכותו של חשוד לפיצוי עקב מעצרו, וזו לשונו:

"נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום, **ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר**, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט."

7. קיומו של **חשד סביר לביצוע המעצר** הינו מבחן אובייקטיבי במסגרתו על בית המשפט להעריך את שיקול דעתו של הגורם שביצע את המעצר, בהתחשב בנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה ובמידע שעמד בפניו באותה עת. יודגש כי יש לבחון את החומר שעמד בפני הגורמים המוסמכים בנקודת הזמן הספציפית, להבדיל מהחומר שעמד לנגד בית המשפט אשר החליט להורות על השחרור ודחה את הבקשה להארכת המעצר (ראו ע"פ (מחוזי-חיפה) 38219-07-15 **מדינת ישראל נ' חג'אזי** מיום 19/11/15, "נבו").

8. את "קיומו של יסוד למעצר" יש לבחון בשני מישורים: המישור הראייתי ומישור העילה, כאשר לחשוד תקום עילת תביעה רק מקום שלא היה חשד סביר לקיומה של עבירה או שלא הייתה עילת מעצר.

9. בהעדר תיק החקירה ולאחר שלא התקיים דיון במעמד הצדדים לגופו של עניין - למרות החלטתי המפורשת - מונחים בפני החלטת השחרור, הבקשה לפיצוי והתגובה לה:

§ עיון בדיון הארכת המעצר מעלה כי מרגע מעצרו של המבקש (יום שישי, 15:44) ועד הבאתו בפני שופט (מוצאי שבת) לא בוצעה כל פעולת חקירה ולא היה ניסיון לאמת את טענת האליבי של המבקש. נטען כי הונח בפני אחת המתלוננות אלבום תמונות לזיהוי חשודים פוטנציאליים, אך לא נאמר האם ועל מי הצביעה המתלוננת ואם קשרה את המבקש לאירוע.

§ בהחלטת המעצר נקבע כי לאחר קריאת תיק החקירה אין בנמצא חומר אשר מקים יסוד ראייתי לכאורה כי המבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו, וזאת לאחר בחינה מדוקדקת וקפדנית של עדויות המתלוננות והפרטים שמסרו. לפיכך נקבע כי אין צורך לדון בעילת מעצר. עוד נקבע כי ניתן וצריך היה לבצע פעולות חקירה קודם למעצרו של המבקש ומיד לאחר מכן, וזאת מבלי להתעלם מהעובדה שמדובר בשבת.

§ כפי העולה מהבקשה, יומיים לאחר השחרור נערך מסדר זיהוי תמונות, כאשר המתלוננות לא הצביעו על המבקש כעל מבצע העבירות.

§ כפי העולה מהתגובה נעצר המבקש בשל התאמה לתיאור המתלוננות, ולאחר חקירה ראשונית עלה כי הוא אמנם תואם לתיאור. עוד עלה כי המשטרה ביקשה לבצע מספר פעולות חקירה מהירות, אולם אלה לא פורטו, אף לא הסיבה לאי ביצוע חלקן במהלך למעלה מ-24 שעות.

10. הנה כי כן, **בהסתמך על החומר שהונח בפני, ובשים לב להחלטת כב' השופטת גלפז מוקדי המדברת בעד עצמה ולשאר האמור בבקשה ובתגובה, שוכנעתי כי לא הוכח שבנקודת הזמן הרלוונטית היה יסוד סביר למעצר.**

11. נוכח המכלול ובהתחשב בשעות המעצר, באופיו (מעצר של ממש מאחורי סורג ובריח), בנסיבותיו (השחרור בשעת לילה מאוחרת בעיר שאינה קרובה למקום המגורים) ובעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי (ראו עניין חיג'אזי הנזכר), **אני מחייב את המדינה/המשיבה לפצות את המבקש בסך של 1,500 ₪.**

זאת בשים לב להוראות תקנה 8 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 ובהתחשב גם בנזקים העקיפים שנגרמו לרבות עוגמת הנפש, פגיעה בחירות ובשם הטוב.

סכום זה ישולם לידי המבקש בתוך 30 יום מיום המצאת ההחלטה לידי המשיבה.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים. כמו כן הסנגור ימציא החלטה זו למשיבה.

